

РЕШЕНИЕ

№ 39099

гр. София, 09.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в
публично заседание на 21.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **3141** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба, допълнително уточнена, от А. Г. И. Ел М., подадена чрез адв.М., против Заповед №РД-04-649/21.12.2023г. на изп.директор на ИА“Медицински надзор“, с която е заличено от регистъра на лечебните заведения за извънболнична помощ и хосписите в ИА „Медицински надзор“ лечебно заведение „Д-р А. Г. И. Ел М.“.

Жалбоподателят поддържа, че обжалваният акт е незаконосъобразен, тъй като лечебното заведение не е спирало или прекратявало дейността си. Прави искане за отмяна на заповедта.

В съд.з. жалбоподателят, чрез адв.М., поддържа жалбата. Претендира направените по делото съдебни разноски.

Ответникът - изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, в представено по делото писмено становище и чрез юриск.П. в съд.з., оспорва жалбата.

Съдът като взе предвид изложеното в жалбата, становищата на страните и прецени по отделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Безспорно е по делото и видно от издадено от директора на РЗИ-С. Удостоверение № 4964/13.03.2001г., жалбоподателят д-р А. Г. И. Ел М. е регистриран като „Амбулатория за специализирана медицинска помощ - индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – АГ“, с адрес: [населено място], район „Т.“, [улица] /СЦ ХХІХ, каб.№2/, като лечебното заведение е вписано в регистъра на Районен център по здравеопазване - С. под №00865, партида 1, том II, стр.865.

Видно от писмо изх.№55/02.06.2023г. от управителя на ДКЦ ХХІХ, жалбоподателят д-р А.

Г. И. Ел М. не е сключвал договор за наем, не е плащал наем и консумативи за ползване от него кабинети в ДКЦ ХХІХ, като в качеството си на управител на МЦ „А.-Командитно дружество без акции Т.“ е имал договор със СМХ до ликвидирането му през 2009г.

Съгласно констативен протокол №248/2023, при извършена от служители на СРЗИ на 01.06.2023г. проверка на място на регистрацията на лечебното заведение в рамките на работното време е установено, че кабинетът на д-р Ел М. е затворен, като при осъществена връзка с него по телефона, той заявил че в момента има здравословен проблем и не работи в момента. На продължилата на 07.06.2023г. проверка в сградата на СРЗИ, на д-р Ел М. е дадено предписание в срок до 12.06.2023г. да представи актуален договор за наем за ползваните от него помещения.

Констативен протокол №289/2023 е съставен за извършена на 20.06.2023г. отново проверка на лечебното заведение през работното му време, при която отново е констатирано, че кабинетите на д-л Е. са заключени; като при проведения телефонен разговор с него жалбоподателят не е твърдял да има сключен договор за наем за помещенията.

Съгласно констативен протокол №537/2023г., при извършена на 04.12.2023г. проверка в ХХІХ ДКЦ, кабинетите на д-р Ел М. отново са били затворени по време на официално обявеното работно време, а при проведения разговор по телефона с д-р Ел М. същият заявил, че смята да прекрати дейността си; не е представен договор за наем и жалбоподателят не е твърдял да има такъв.

Разпитаният по делото свидетел Б. Б. твърди, че кабинетът на д-р Ел М. както към 2023г., така и към настоящия момент е в ХХІХ ДКЦ, като не му е известно докторът да е прекъсвал работата си.

Предмет на обжалване в настоящото производство е Заповед №РД-04-649/21.12.2023г. на изп.директор на ИА „Медицински надзор“, с която на основание чл.45, ал.1, т.5 във вр. с ал.3 от Закона за лечебните заведения и поради неосъществяване на дейност от лечебното заведение повече от 6 месеца, е заличено от регистъра на лечебните заведения за извънболнична помощ и хосписите в ИА „Медицински надзор“ лечебно заведение „Д-р А. Г. И. Ел М.“ и е обезсилено удостоверение за регистрация с №4964/13.03.2001г.

След като изпратената за връчване на 04.01.2024г. чрез „Български пощи“ ЕАД на адрес: [улица], [жилищен адрес] [населено място], заповед е върната с отбелязване върху обратната разписка /л.35 от делото/ „непотърсена“, от 26.01.2024г. до 01.02.2024г. за нея е поставено съобщение на таблото за това в сградата на СРЗИ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол съгласно разпоредбата на чл.45, ал.4 ЗЛЗ.

По делото не се установява жалбоподателят да е посочил адрес в административното производство, започнало по инициатива на административния орган. Адресът, на който му е изпратена заповедта, очевидно е бил непълен – липсват посочени етаж и апартамент /съответно - поне 18 и 98, съгласно посоченото в представената по делото искова молба/. Не е установено и този адрес да е бил настоящ или постоянен на жалбоподателя. Предвид горното съдът приема, че не са били налице предпоставките по чл.18а, ал.9 АПК за съобщаването на заповедта чрез залепване на съобщение за нея, още повече, че видно от констативните актове, въз основа на които е издаден оспорения акт, ответникът е разполагал с телефон на жалбоподателя и е могъл да съобщи заповедта по реда на чл.18а, ал.7 АПК. Доколкото заповедта не е съобщена на жалбоподателя по предвидения за това ред, съдът приема, че жалбата е подадена в срока за това.

Предвид гореизложеното съдът намира, че жалбата е допустима, а по съществото ѝ, като прецени законосъобразността на административния акт на основанията по чл.146 АПК, взе

предвид следното:

Обжалваният административен акт е издаден от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Медицински надзор" – компетентен орган, съгласно разпоредбите на чл. 45, ал. 3 от ЗЛЗ. Актът е в надлежната писмена форма. Заповедта е мотивирана, като в диспозитива на заповедта административният орган е цитирал хипотезата на чл. 45, ал. 1, т. 5 от ЗЛЗ; а в обстоятелствената част на акта, като фактическо основание за издаването му, е изложено твърдение за неосъществяване на дейност от лечебното заведение повече от 6 месеца – 01.06-04.12.2023г.

За да направи горния фактически извод, административният орган се е позовал на извършените на 01.06.2023г., на 24.06.2023г. и на 04.12.2023 проверки в ДКЦ, в което се намира кабинетът на амбулаторията, обозначен с табела с името на д-р Ел М. и с посочено работно време, при които проверки жалбоподателят не е открит на работното си място. Ответникът се е позовал и на липсата на сключен договор за наем за този кабинет. Съдът намира, че дейностите, които извършват амбулаториите за специализирана извънболнична помощ, са посочените в чл.11, ал.1 от ЗЛЗ, като всички тези дейности подлежат на документиране, поради което неосъществяването на дейност от лечебно заведение, и то в период от повече от шест месеца, следва да се установи с липса на документираните дейности – каквато проверка не се установява да е правена от ответника. Не са събрани данни от СЗОК за отчетена от жалбоподателя дейност съгласно представения по делото Договор №220796/20.10.2023г. за оказване на специализирана и извънболнична медицинска помощ; както и данни по чл.69, ал.2, т.8 от Наредба №1 от 27.02.2013 г. за предоставяне на медико-статистическа информация и на информация за медицинската дейност на лечебните заведения. Органът не е съобразил и данните от управителя на ХХІХ ДКЦ, че д-р Ел М. ползва кабинет в сградата, макар и да няма договор за него и не плаща наем и консумативи; още повече, че за регистрация на лечебно заведение разпоредбата на чл.40 от ЗЛЗ не изисква представяне на документ за вещни или облигационни права по отношение на обекта, в който се осъществява дейността. В смисъл, че в процесния период жалбоподателят е осъществявал медицинска дейност и то именно в кабинета в ХХ-Х ДКЦ, са и показанията на разпитания по делото свидетел. С оглед гореизложеното, съдът намира за необоснован направения от административния орган извод, че на посочения в регистъра адрес в продължение на повече от 6 месеца не е функционирало лечебното заведение.

Не се установява и осъществяване на основанието по т.8 - прекратяване на юридическото лице, смърт на регистрирания или поставянето му под запрещение, на което се позовава процесуалния представител на ответника едва в писмената си защита, и което не е посочено в оспорената заповед.

Предвид горното съдът намира, че доколкото не е доказано по делото осъществяването на основанието по чл.45, ал.1 ЗЛЗ, оспорената Заповед №РД-04-649/21.12.2023г. на изп.директор на ИА "Медицински надзор" следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК, на жалбоподателя ще следва да се присъдят направените от него по делото разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро и за адвокатско възнаграждение в размер на 300евро.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №РД-04-649/21.12.2023г. на изп.директор на ИА "Медицински надзор".

ОСЪЖДА ИА“Медицински надзор“ да заплати на А. Г. И. Ел М., с ЕГН-[ЕГН], съдебни разноси в размерна 305,11 евро /триста и пет евро и единадесет евро цента/ .
Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: